

KARL MAY

**Blago
u
Srebrnom jezeru**

Preveo s njemačkoga
Oto Šolc

Naslov izvornika

Karl May

Der Schatz im Silbersee

Copyright © za hrvatski prijevod nasljednik i Znanje d.o.o. 2016.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovog izdanja ne smije se umnožavati ili javno reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

Crna pantera

Nekog vrlo vrućeg dana, upravo u podne, plovila je rijekom Arkansas jedna od najvećih privatnih teretnih lađa, *Dogfish*. Već zarana napustila je Little Rock i za nekoliko časaka prispjet će u Lewisburg da tu pristane.

Velika sparina otjerala je odličnije putnike u njihove kabine, dok su se oni koji su se nalazili na palubi i koji bijahu u većini, sklonili iza kojekakvih većih komada prtljage. Za ove je putnike kapetan broda dao razapeti oveće platno pod kojim je napravio neku vrstu *bed-and-boarda*; tu se nakupila cijela gomila čaša i boca čiji žestoki sadržaj nije svakako bio namijenjen svim nepsima i jezicima koji su ga željeli. U točionici je sjedio konobar, zaklopio je vjeđe, umoran od žege, i klimatao glavom. Kad god bi podignuo oči, uvijek bi iz njegovih usta izletjela kakva psovka ili bar poneka oštija riječ. To se odnosilo na dvadesetak ljudi koji su na palubi oko jednog stola sjedili u krugu, te jedan drugome dodavali četverouglasti vrč. To je bila igra *drink*; tj. onaj koji je izgubio igru, morao je po završetku igre platiti svakom igraču po čašu rakije. Konobar stoga nije mogao zaspati, a to bi za nj bilo najveće zadovoljstvo.

Ovi ljudi, čini se, nisu se tek ovdje na brodu susreli jer su njihovi razgovori često bili povjerljivi, a i put kojim su plovili, čini se da im je bio poznat. Među njima bio je jedan kojeg su, pored sveg međusobnog povjerenja, najviše uvažavali i poštivali. Zvali su ga *Cornel*, kraticom od riječi *colonel*, pukovnik.

Bio je to visok i koščat čovjek, njegovo glatko obrijano, oštro i šiljasto lice bilo je okruženo čekinjastom riđom bradom, a jednako mu je tako riđa bila kratko ošišana kosa, koliko se to moglo vidjeti ispod pustena, otrcana šešira koji je duboko natukao na oči. Nosio je teške, čavlima okovane cipele, a odjeća: hlače i kratak prsluk; umjesto kaputa nosio je prljavu košulju, čiji širok ovratnik nije bio zavezan ni vratnom maramom, tako da su mu se vidjela suncem opaljena prsa.

Bio je opasan crvenim rupcem odakle su provirivala dva drška pištolja, i nož. Iza njega stajala je prilično nova puška, a uz nju torba s dva remena koju je bilo lako uprtiti na leđa.

Ostali njegovi drugovi bili su slično loše odjeveni i prljavi, ali kao i on vrlo dobro naoružani. Nijedan od svih tih ljudi ne bi mogao na prvi pogled u bilo koga izazvati povjerenje prema sebi. I dalje su nastavljali svoju igru, ali s pravom strašću, a usto su jedan drugome dobacivali vrlo grube i prostačke riječi, tako da bi rijetko koji čovjek mogao ostati među njima. Bit će da su svoju igru već nekoliko puta dovršili jer njihova lica nisu bila preplanula i zagrijana samo od žege, već se činilo da alkohol gospodari nad njima.

Kapetan broda bijaše upravo napustio zapovjednički most i krenuo prema kormilaru da mu da neke potrebne upute. Kad je s time završio, upita ga kormilar:

— Što mislite, kapetane, o mladićima koji ovdje sjede? Čini mi se da su to ljudi koje baš nije poželjno vidjeti na brodu.

— Naravno — reče upitani. — Govore da su žeteoci i žele na zapad prema farmama da se zaposle; ali ja baš ne bih želio biti onaj sretnik kojem će oni doći raditi.

— *Well*, gospodine — nastavi kormilar. — Ja mislim da su to pravi pljačkaši. Nadajmo se da će bar ovdje na brodu biti mirni.

— Ne bih im baš savjetovao da nam dosađuju nimalo više no što je to običaj. Dosta nas je na brodu da ih sve pobacamo u stari, blagoslovljeni Arkansas. Spremite se na pristajanje jer evo uskoro smo u Lewisburgu.

Kapetan se vrati na svoj most izdati naloge što da se učini kad stignu na suho. Ubrzo su se ukazale kuće u mjestu, a brod ih pozdravi otegnutim zviždukom. S obale dadoše znak da će brod primiti prtlja-

gu i putnike. Putnici koji su dosad bili pod palubom, iziđoše da bar načas prekinu dosadnu vožnju.

Ništa zanimljivo nisu mogli vidjeti. Sam grad nije ni izdaleka imao današnje značenje. Na pristaništu je bilo tek nekoliko zaposlenih ljudi, trebali su primiti tek nekoliko paketa i sanduka, a broj putnika koji su dolazili na brod, nije prešao trojicu.

Jedan je od njih bio bijelac visoka i izvanredno snažna stasa. Nosio je vrlo tamnu i gustu bradu, tako da su mu se vidjele tek oči, nos i gornji dio lica. Na glavi je imao staru, olinjalu kapu od dabrovinne. Njen neobičan izgled nije moguće opisati; jedno je sigurno, dosad je promijenila sve moguće oblike. Hlače i kaput tog čovjeka bili su od sivog, jakog lanenog platna. U širokom kožnom pojasu bila su mu za taknuta dva pištolja, pa nož i još neke stvari, zapadnjaku vrlo potrebne. Osim toga imao je pušku, dvocijevku, za njen je kundak bila privezana duga sjekira.

Plativši prijevoz, baci oštar pogled preko palube. Činilo se da ga dobro odjeveni putnici iz kabina nimalo ne zanimaju. Njegove su oči promatrale onoga koji je bio ustao da vidi pridošle putnike. Motrio je Cornela, ali poslije jednog trenutka svrne pogled kao da ga nije ni opazio, već je počeo navlačiti svoju visoku čizmu koja mu se bila spustila niz nogu, a za to je vrijeme potihom promrmljao: »*Behold!* Ako to nije crveni Brinkley, neka me objese u dim kao slaninu i požderu sa svom mojom opremom. Nadam se da me nije prepoznao.«

Ovaj čovjek, o kojem je razmišljao, pri prvom se pogledu trgnuo. Polako se okrenuo svojim drugovima i prošaptao:

— Vidite li onoga crnomanjastoga čovjeka? Poznaje li ga koji od vas?

Svi mu zanijekāše.

— Ali ipak, vjerojatno sam ga jednom vidio i to u takvim okolnostima koje za mene nisu nimalo ugodne. Kao da taj čovjek budi u meni neke tamne uspomene.

— Valjda on tebe poznaje — progovori jedan između njegovih ljudi. — Gledao nas je, ali tebe nije primijetio.

— Hm! Možda će se ipak dosjetiti. Ili još bolje, upitat ću ga kako se zove. Kad mu čujem ime, odmah ću znati na čemu sam. Zai-grajmo jedan *drink* s njim.

— Samo ako ti igru prihvati!

— Zar da ne prihvati? Bila bi to sramotna uvreda, to vi vrlo dobro znate. Onaj kome odbiju *drink* u ovoj zemlji ima pravo odgovoriti nožem ili pištoljem, a kad onoga koji je nanio uvredu ubiju, za njim ni pijetao neće zakukurijekati.

— On ne izgleda tako da bi ga se moglo prisiliti da radi ono što neće.

— *Pshaw!* Vrijedi li oklada?

— Oklada! Oklada! — odzvanjalo je sa svih strana. — Tko izgubi, plaća tri čaše svakome od nas.

— Pristajem — reče Cornel.

— I mi — odgovore ostali. — Ali ipak treba naći priliku za odmazdu. Tri su oklade i tri *drinka*.

— S kime?

— Eno napokon onog crnoga za koga misliš da ga poznaješ iako ne znaš tko je. Zatim ćemo piti s jednim između gospode koji eno zjaka na obali, uzmimo onog velikoga što između ostalih izgleda kao gorostas među patuljcima, treći neka bude onaj Indijanac koji je sa sinom došao na brod. A možda ga se bojiš?

Svi na to pitanje odgovoriše smijehom, a Cornel posprdno zapita:

— Ja da se bojim tog crvenog klipana? *Pshaw!* Prije bih se bojao onog gorostasa na kojeg me huškaš. Kvragu, kako taj čovjek izgleda snažno! A upravo su takvi divovi najveće kukavice, odjeven je tako fino i pun je nakita kao da razumije razgovarati samo s ljudima iz salona, a ne s takvima kao što smo mi. Primam dakle okladu. *Drink* od tri čaše sa svakim od ove trojice. A sada na posao.

Tri je posljednje rečenice izgovorio toliko glasno da su to morali čuti svi putnici. Svaki Amerikanac i svaki zapadnjak poznaje značenje riječi *drink*, pogotovu kad je toliko glasno i prijeteci izgovorena kao što je to ovoga puta bilo. Zbog toga su se sve oči okrenule spram Cornela. Vidjelo se da je, jednako kao i svi njegovi ljudi, napola pijan; nitko se nije udaljio jer je svaki htio vidjeti ovu napetu scenu.

Cornel je dao da se napune čaše, uzeo je svoju u ruku, pošao do crnobradoga i rekao:

— *Good day, sir!* Nudim vam ovu čašu. Držim, naravno, da ste

gentleman jer ja pijem samo s pravim i plemenitim ljudima, pa se nadam da ćete i vi mene poštivati.

Čovjek s bradom kojega je nagovorio, široko se nasmije.

— *Well* — odgovori on — ne branim se da tu ljubav učinim, htio bih međutim znati tko mi iskazuje ovu iznenadnu čast.

— Potpuno je u redu, *sir*! Valja znati s kime pijemo. Zovem se Brinkley, Cornel Brinkley, ako vam je po volji. A vi?

— Moje je ime Grosser, Thomas Grosser, ako nemate ništa protiv. Dakle, u vaše zdravlje, Cornel!

On isprazni čašu, pri čemu su i ostali ispili i vrati je Cornelu. Ovaj se osjećao pobjednikom, gledao ga je samilosnim pogledom od glave do pete i upita:

— Čini mi se da je to njemačko ime. Dakle, vi ste neki prokleti Švabo, zar ne?

— Nisam Švabo već German, *sir* — odgovori Nijemac uljudno, a da se nije naljutio na tu prostotu. — Vašeg prokletog Švabu treba potražiti na drugoj adresi, kod mene ga nema. Hvala vam za *drink* i time smo gotovi!

Potom se brzo okrenu i udalji, a pritom je preda se tiho govorio:

— Dakle, uistinu Brinkley! A sad se zove Cornel! Taj čovjek ne snuje ništa dobro. Otvorit ću oči.

Brinkley je prvi dio oklade dobio, ali osjetio se pobjednikom baš nije. Poprimio je sasvim drugi izraz; to je nagovještavalo da se ljuti. Nadao se da će se Grosser ustručavati i dopustiti da ga prijetnjama prisile da pije; pokazalo se da je bio pametniji; ponajprije je popio, a tada otvoreno rekao kako je previše pametan a da se tuče s njim. To je naljutilo Cornela. Primicao se, pošto su mu ponovno napunili čašu, svojoj drugoj žrtvi, Indijancu.

S Grosserom su na brod došla dvojica Indijanaca, stariji i mlađi, koji nije imao više od petnaest godina. Potpuna sličnost otkrivala je da su ta dva Indijanca otac i sin. Bijahu toliko podjednako odjeveni i naoružani da se sin činio kao pomlađena slika očeva.

Odijelo im se sastojalo od kožnih na rubovima izrezuckanih *leg-ginsa*, a na nogama su imali žuto obojene mokasine. Lovačke košulje ili kaputa na njima se nije moglo vidjeti; umjesto toga ovili su tijelo

nekom vrstom šarenog *zunija*, nekom vrstom oklopa, koji je bio vrlo skup i prelazio često svotu od šezdeset dolara. Crna kosa bila im je glatko unatrag začesljana i padala je po ramenima kao u žene. Lica im bijahu puna i okrugla i posjedovahu izraz izvanredne dobrote koja je bila pojačana time što su obraze obojili jarkim cinoberom. Puške koje držahu u rukama, kao da nisu vrijedile niti pola dolara. Uopće obojica izgledahu sasvim neopasno i toliko čudnovato da su, što je već rečeno, izazivali smijeh u pijanaca. Činilo se kao da se boje ostalih ljudi, stajali su skromno po strani naslonjeni na neki jaki drveni i široki sanduk. Ondje nisu ni na što obraćali pažnju, pa čak kad im se i Cornel približio, nisu ni oči podignuli kad im je on tvrdo i oporo uzviknuo:

— Velike li žege danas! Nije li tako, vi crveni momci? Dobro je nešto popiti danas. Hajde, stari, uzmi i smoči jezik!

Indijanac se uopće ne pomaknu i odgovori lošom engleštinom:

— *Not to drink*, ne piti.

— Što, nećeš? — prasnu crvenobradi. — To je *drink*, razumiješ li, *drink!* Odbijanje ove čaše svakom je pravom *gentlemanu* kakav sam ja, krvava uvreda, samo se nožem može oprati. Kako se zoveš?

— Nintropan-hauey — odgovori upitani mirno i skromno.

— Iz kojeg si plemena?

— Tonkawa.

— Dakle onim bojažljivim crvenima pripadaš, koji bježe pred svakom mačkom, razumiješ li, boje se svake mačke, ma bila to i mač-kica! Za tebe ni nož nije potreban. Hoćeš li piti?

— Ja ne piti vatrenog pića.

To je rekao usprkos prijatnji koju je izrekao Cornel; rekao je to mirno kao i prije. Cornel mu se polako približi i opali mu zvučnu zaušnicu.

— Eto ti plaće, crvena kukavico! — uzviknu Cornel. — Neću se drukčije svetiti kad ovakva ništica kakav si ti, stoji poda mnom.

Jedva da je udario kad ruka mlađeg Indijanca posegne pod odjeću, zacijelo za oružjem, a pritom je pogledao lice svoga oca što će ovaj učiniti.

Indijančevo lice potpuno se promijenilo, i nije ga bilo moguće prepoznati. Kao da je narastao, oči mu bljesnuše, a crtama lica pre-

leti mu nenadana i živa napetost. Ali jednako brzo spusti trepavice, njegovo se tijelo skupi, a lice poprimi prijašnji izraz.

— No, što veliš na to? — upita oholo Cornel.

— Nitropan-hauey zahvaliti.

— Zar ti se zaušnica toliko dopala da se zahvaljuješ? Pa eto ti još jedna!

Cornel je ponovno zamahnuo i udario u sanduk na koji je Indijanac bio naslonjen jer je ovaj kao munja izmaknuo glavu; iz sanduka se izvi glasan, podmukao urlik. Razlijegao se iznutra ponajprije urlik pun rezanja i mumljanja koje je prešlo u strašno urlanje, a sve se to prometnu u silan lavež koji je tutnjio kao grmljavina. Činilo se kao da se cijeli brod trese od nenadanog i strašnog glasa.

Cornel odskoči nekoliko koraka unatrag, od straha mu ispadne čaša iz ruke i poviče pun straha:

— *Heavens!* Što je to! Kakva je to životinja tu u tom kavezu? Zar je to dozvoljeno? Čovjek bi mogao od straha i umrijeti.

I ostali su putnici bili puni straha. Samo četvorica nisu ni trepavicama maknula, bio je to crnobrađi koji je sada sjedio sasvim naprijed na pramcu, zatim onaj gorostas kojega je Cornel namislio pozvati na treći *drink*, i Indijanci. Te četiri osobe zacijelo su posjedovale veliku i uporno izvježbanu moć svladavanja.

Zavijanje životinje čulo se i u kabinama. Mnoge su gospođe vrišteći izletjele iz svojih kabina.

— Ništa to nije, gospođe i gospodo — poviče jedan vrlo pristojno odjeveni gospodin koji je također bio izišao iz svoje kabine. — To je panterica, sasvim mala panterica i ništa više! Ma sasvim omiljena *félis panthera* samo ponešto crna, gospodo.

— Što! Crna pantera? — Tako je uzviknuo neki čovječuljak, s naočalama na nosu, koji je, čini se, više čuo o crnoj panteri iz zooloških knjiga no što je došao s njom u doticaj. — Crna pantera je najopasnija životinja između svih ostalih! Ona je veća i od lava, a i od tigra. Ona ubija iz same krvoločnosti, a ne što bi bila gladna. Koliko je stara?

— Samo tri godine, *sir*, nije starija.

— Zar samo? I vi to zovete samo? Ta to je sasvim odrasla životinja. Bože moj! I takvu životinju donose na brod! Tko će za to odgovarati?

— Ja, gospodine, ja — odvratil elegantni stranac koji se pritom klanjao gospođama i gospodi.

— Dopustite mi, moja gospodo, da vam se predstavim: ja sam znameniti vlasnik menažerije, Jonathan Boyler, i nema tome dugo kako se sa svojom družinom nalazim u Van Burenu. Ova je crna panterica stigla iz New Orleansa, i ja sam se s mojim krotiteljem otputio da je dopremimo. Kapetan ovog krasnog broda dopustio mi je da je dobro zatvorenu dovedem na brod. Postavio mi je uvjet da putnici po mogućnosti ne trebaju znati u kakvom sve društvu putuju. Hranio sam je zbog toga samo noću i Bogu hvala, pojede cijelo tele; spava danju jer tako sita jedva da se može i pomaknuti. Razumljivo je, gospodo, kad se po njenom sanduku lupa, da se i ona probudila, a kao znak da je budna pustila je nešto svoga glasa. Nadam se, poštovane gospođe i gospodo, da vam prisutnost pantere neće biti velika neudobnost jer ona, kako ste dosad vidjeli, nije prouzrokovala nikakva štropota.

— Što? — odgovori onaj s naočalama kojemu je podrhtavao glas. — Ni najmanji štropot ne prouzrokuje! Neka nam ne bude neugodno! Dovraga, valja doista priznati da dosad ovakva što nisam doživio! Ja, pa da zajedno boravim s panterom na istom brodu? Radije ću se objesiti, nego da na to pristanem! Ili panteru odstranite ili ja idem! Bacite je u vodu! Ili, prenesite kavez na obalu!

— Ali, gospodo, nikakve opasnosti nema — uvjeravao je vlasnik menažerije. — Pogledajte samo taj jaki kavez i...

— Ah još i drveni sanduk! — prekinu ga čovječuljak. — Pa ja bih ga slomio, a kako ne bi ova crna pantera.

— Ali, molim vas, dopustite da dovršim — poviče vlasnik menažerije. — U sanduk je ugrađen željezni kavez koji ni deset lavova ni pantera ne bi moglo rastrgati.

— Je li to istina? Pokažite nam taj ograđeni kavez, ja se trebam najprije osvjedočiti.

— Pokažite kavez! Pokažite kavez! — povika desetak, dvadesetak glasova.

Vlasnik menažerije bio je Yankee i ugrabio je zgodnu priliku da ovu sveopću želju putnika iskoristi.

— Vrlo rado, vrlo rado — odgovori on — ali, *ladies* i *gentlemen*, imajte na umu da kavez nije moguće vidjeti, a da ne ugledate i crnu

panteru. A to opet meni nije moguće bez vaše protuusluge. Da bude čar ove rijetke predstave potpun, ja ću životinju hraniti pred vama, a vi zauzmete mjesta kako tko bude htio. Računat ću tri mjesta: prvo mjesto jedan dolar, drugo pola dolara, a treće četvrtinu dolara. Ali, kako se ovdje na brodu nalaze samo odlična gospoda, držim da drugo i treće mjesto uopće ne dolaze u obzir. Ili je među nama ipak netko tko želi platiti pola ili čak četvrtinu dolara?

Naravno, na to pitanje nije nitko odgovorio.

— Dakle, samo prva mjesta! Molim, gospođe i gospodo, molim dolar po osobi.

On uzme šešir i stane obilaziti putnike dok je njegov krotitelj kojega je bio pozvao, pripremao sve što je bilo potrebno za ovu predstavu.

Putnici su većinom bili Yankeeji, a kao takvi bijahu vrlo zadovoljni što se ovaj neugodnan događaj prometnuo u predstavu. Iako su prije nekoliko trenutaka bili zato da se ta opasna životinja ukloni s broda, sad bijahu svi zadovoljni da će im ta predstava makar malo prekinuti monotoniju putovanja. Čak i omaleni znalac s naočalama prebolio je svoj strah i gledao je predstavu s velikom napetošću.

— Čujte me — reče Cornel drugovima — jednu sam okladu već dobio, a jednu izgubio, onu kad nije crveni nitkov htio piti. Sad smo podjednaki. Hajde da treću okladu ne učinimo na tri čaše rakije već za ulaznicu po dolar koju moramo platiti. Jeste li sporazumni?

Razumljivo, njegovi drugovi pristadoše na taj prijedlog jer taj golemi čovjek nije izgledao tako da bi mu se moglo nešto odbiti.

— Dobro — reče Cornel; alkohol mu je ulijevao samosvijest. — Pazite dobro kako će onaj tamo golijat rado i brzo piti sa mnom.

Napunili su mu čašu i on se počeo približavati odabranom čovjeku. Tijelo tog čovjeka bilo je upravo divovske građe. Od onoga golemog crnobradog koji se zvao Grosser, bio je još viši i još širi. Moglo mu je biti oko četrdeset godina. Lice mu je bilo obrijano, opaljeno suncem, crte lica upravo muške ljepote, a imao je u sebi neku odvažnu crtu; njegove modre oči sjale su nekako posebno, posjedovao je neopisiv pogled, pogled koji imaju ljudi što dugo žive u ravnicama gdje je horizont uvijek širok, a nastavaju ga ljudi s jezera, pustinja i prerija. Nosio je lijepo odijelo, oružja nije bilo vidjeti. Kraj njega je

stajao kapetan koji je bio sišao sa svoga mosta da i sam prisustvuje predstavi s panterom.

Uto je i Cornel stigao k njima, raskoračio se pred svojom trećom žrtvom i rekao:

— *Sir*, ja vas molim za jedan *drink*. Nadam se da mi vi kao pravi *gentleman* nećete to uskratiti, a da mi ne kažete svoje ime.

Nagovoreni ga pogleda iznenađenim pogledom, zatim se okrene te nastavi razgovor s kapetanom.

— *Pooh!* — uzviknu Cornel. — Zar ste gluhi ili me nećete čuti? Ovo posljednje ne bih vam savjetovao jer, ako mi netko odbije *drink*, ja ne znam za šalu. Savjetovao bih vam da uzmete Indijanca sebi za primjer.

— Vi ste, kapetane, čuli što mi je rekao ovaj momak?

— *Yes, sir*, svaku riječ — potvrdi upitani.

— *Well*, vi budite moj svjedok da ga nisam izazvao.

— Što? — dreknu Cornel. — Vi mene nazivate momkom? A i *drink* ne primate? Hoćete li da se i vama desi kao i Indijancu jer ja...

Nije dospio izreći što je naumio jer mu u tom trenu pukne po licu tako jaka zaušnica koju mu je prilijepio gorostas, da je posrnuo, skotrljao se preko poda i prevrnuo u padu. Tu je odležao trenutak kao izvan sebe, zatim je brzo skočio, uhvatio se za nož i spreman na udarac potrčao na gorostasa.

Ovaj je pak obje ruke zaturio u džepove hlača i stajao tako udobno kao da mu ne prijete ni najmanja opasnost i kao da s Cornelom nije imao ništa. Cornel uzvikne:

— Pseto, zar meni zaušnicu? Znaš li da će te to stajati tvoje vlastite krvi!

Kapetan se htjede umiješati u tučnjavu, ali ga od toga odvratila gorostas jednim energičnim pokretom glave, a kad je Cornel stigao na blizinu od dva koraka, podigne desnu nogu i lupi ga tolikom snagom u trbuh da je ovaj ponovno pao na zemlju i otkotrljao se.

— No sad ti je dosta ili... — poviknuo je gorostas prijeteći.

Međutim, Cornel se ponovno podignuo, zataknuo nož za pojas i sav se pjeneći od bijesa potegnulo pištolj da ga uperi na gorostasa. Ovaj munjevito izvuče desnu ruku iz džepa u kojoj je već držao skriven pištolj, te zagrmi:

— Dolje s pištoljem! — i uperi oružje na Cornela. — Jedan, dva, tri, i tanak, ali oštar zvuk zamre, Cornel zajaukne, a iz ruke mu ispadne oružje.

— Tako, momče! — reče gorostas. — Tako skoro nećeš dijeliti zaušnice onima koje je sram piti iz one čaše u koju si ti umočio svoju njušku. Ako te još zanima tko sam...

— Neka ti je prokleta tvoje ime — jauknuo je Cornel. — Ne zanima me! Ali dobit ću ja tebe u svoje ruke! Naprijed, na njega, mladići, *go on!*

Sad se pokazalo da su ti ljudi doista jedna pljačkaška banda jer su svi ustali za jednoga. Trgnuše noževe iza pasa i navalise svi na gorostasa. Ovaj je pak iskoračio jednom nogom naprijed, dignuo ruke i povikao:

— Hajde da vidimo toga koji je voljan zakvačiti se s Old Firehandom!

Zvuk toga imena učinio je veliki dojam. Cornel, koji je bio lijevom rukom pograbio nož, prepadne se i poviče:

— Old Firehand! Ta dovraga tko bi pomislio! Zašto mi to prije niste rekli?

— Zar od vaše neobuzdanosti mora čovjeka ime štititi? Nosite se odavde, zavucite se u kut i ne dolazite mi više pred oči jer ću vas inače sveg smrviti.

— *Well*, razgovarat ćemo poslije.

Cornel se okrenuo i otišao krvave ruke, a slijedili su ga njegovi drugovi kao izgubljeni psi. Sjeli su postrance, zamotali svome vođi ruku i razgovarali tiho između sebe, pokatkad pogledavajući znamenitog lovca puni prijjetnji, a ipak svjesni koliko su u strahu.

To znamenito ime nije samo na njih djelovalo. Među putnicima zacijelo nije bilo čovjeka kome ne bi bilo poznato to ime kojega je nosilac sav svoj život proživio u raznim opasnim pothvatima i pustolovinama. Kapetan broda pružio mu je ruku s toliko ljubaznosti kako to samo Yankee zna. Rekao mu je:

— Ali, *sir*, zašto mi niste rekli tko ste? Dao bih vam svoju kabinu. Bože moj, za *Dogfish* je velika čast što su vaše noge stupile na nj. Zašto ste se predstavili drukčije?

— Rekao sam vam svoje pravo ime. Old Firehandom zovu me zapadnjaci jer zrno moje puške koju moja ruka drži, sve uništava.

— Čuo sam da nikad ne promašite cilj.

— *Pshaw!* Svaki dobar zapadnjak može i zna sve što i ja znam. Ali eto vidjeli ste kakvu prednost ima poznati ratnik. Da nisam toliko slavan, bilo bi i do bitke došlo.

— Ali vi biste njihovoj nadmoći podlegli?

— Mislite li? — upita Old Firehand, a usto se blago osmjehnu. — Tako dugo dok bi se oni borili noževima, ne bi mi bilo vruće. Držao bih se zasigurno toliko vremena dok bi vaši ljudi stigli u pomoć.

— Naša vam pomoć ne bi nedostajala. Ali što da učinim s tim lopovima? Na brodu sam i gospodar i sudac. Da ih bacim u lance?

— Ne.

— Da ih izbacim na obalu?

— Ni to ne! Ja držim da vam nije želja da posljednji put putujete svojim brodom?

— Bome i ne mislim o tome. Pun sam nade da još dosta godina plovim amo-tamo po svojem starom Arkansasu.

— E, onda se morate čuvati osвете ovih ljudi! Oni vas mogu bilo gdje na obali uhvatiti, potući se s vama, što vas zacijelo ne bi stajalo samo broda već i života.

Uto Old Firehand ugleda crnobradoga koji mu je prišao željno ga gledajući. Old Firehand mu se nagne i upita:

— Htjeli biste govoriti sa mnom, *sir*. Možda bih vam mogao učiniti kakvu uslugu?

— Doista, vrlo veliku uslugu — odgovori Grosser. Dopustite ... mi da vam stisnem ruku, *sir*. Eto, to je sve što bih vas molio. A poslije toga ću se vratiti zadovoljan i neću vas više napastovati. Tog ću se trenutka cijelog svog života sjećati s veseljem.

Otvoren pogled ovog čovjeka i ton kojim je izgovorio ove riječi, kazivao je jasno da su mu potekle iz srca. Old Firehand mu pruži ruku i upita ga:

— Dokle ćete ovim brodom?

— Ovim brodom? Samo do Fort Gibsona. A zatim ću dalje čamcem. Bojim se da vi kao neustrašiv lovac ne pomislite za mene

da sam kukavica jer sam bio pristao piti *drink* s onim takozvanim Cornelom.

— O ne! Mogu vas samo pohvaliti što ste bili toliko prisebni. Naravno, kad je udario Indijanca, odlučio sam da ga nečemu naučim.

— Nadajmo se da mu je to dobra poduka. A ako ste mu smrskali prst na desnoj ruci, onda od njega kao zapadnjaka nema ništa. A o Indijancu, zapravo, ne znam što da mislim. Ponio se doista kao kukavica, a ipak, kad je ono zaurlikala pantera, ni trepnuo nije. To mi se ne slaže.

— No ja ću vam razjasniti stvar, a to mi neće biti teško.

— Dakle, vi Indijance poznajete? Čuo sam im imena kad su ih izgovorili. To su riječi zbog kojih bi mi se mogao jezik polomiti. Ne mogu ih zapamtiti.

— Indijanac se poslužio materinskim jezikom da Cornel ne opazi s kim ima posla. Njegovo je ime Nintropan-hauey, a sin mu se zove Nintropan-homoš; to znači Veliki Medvjed i Mali Medvjed.

— Zar je to moguće? Ta o toj dvojici, sasvim razumljivo, slušao sam već češće. Tonkawi su miroljubivi, samo još ta dvojica potučaju se gorjem i prerijama i samo su njih dvojica nastavili ratovati kao i njihovi stari.

— Da, to su dva čestita čovjeka. Zar niste opazili kako je sin pograbio nož ispod plašta ili *tomahawk*? Ali kad je opazio mirno lice svoga oca, svladao se, i nije se htio odmah osvećivati. Ja vam velim, kod ovih je Indijanaca dostatan samo jedan pogled gdje je kod nas bijelaca potreban cijeli govor. Od onog trena kad je Cornel udario Indijanca, smrt mu je sigurna. Oba Medvjeda neće ga pustiti iz vida tako dugo dok ga ne izbrišu s lica zemlje. Ali čini mi se da ste rekli svoje ime, nije li ono njemačko? Znači, zemljaci smo.

— Kako, *sir*, zar ste i vi Nijemac? — upita Grosser.

— Jest. Pravim se imenom zovem Winter. Još ću dobar komad puta biti na ovom brodu, pa eto prilike da razgovaramo. Zacijelo ste kratko vrijeme na Zapadu?

— Pah — reče bradati smiješeći se. — Ipak sam nešto dulje ovdje no što mislite. Zovem se Thomas Grosser. Prezimena ovdje odbacuju. Od Thomasa su učinili Tom, a jer mi je brada ovoliko gusta i crna, zovu me Crni Tom.